

et Lovforslag om Spørgsmaalets Løsning. Jeg maa paa Finansudvalgsflertallets Vegne fraraade denne Fremgangsmaade, thi Resultatet vilde sikkert blive, at der intet vilde komme ud af Sagen i Aar. Vi har flere Erfaringer for, at naar et Forslag tages ud af Finanslovforslaget, for at Sagen skal fremmes ved en særlig Lov, kan der undertiden gaa lang Tid hen, inden der kommer noget ud deraf. Vi har et Eksempel fra Samlingen i Fjor. Da blev ogsaa et Forslag taget ud af Finanslovforslaget, nemlig Forslaget om Ordningen af Banegaardsforholdene i Aarhus, og der blev ogsaa forelagt et særligt Lovforslag, men endnu er Sagen ikke ordnet, og vi ved alle, at Trangen i Aarhus til at faa Spørgsmaalet løst er meget stor. Der er altsaa al Sandsynlighed for, at der ikke vil komme noget ud af den paagældende Sag i Aar. Jeg tror imidlertid, at der fra alle Sider er Enighed om, at en bedre og mere fyldig Landbrugsundervisning tiltrænges meget haardt.

Det har længe været den almindelige Opfattelse, at Landbrugskandidaternes Uddannelse er mangelfuld og i det hele ikke tilfredsstillende i Forhold til de Krav, der i Nutiden maa stilles. Og det forekommer mig, at i en Tid som vor, en Tid, hvor der har været en saa stor og rig Udvikling særlig paa Landbrugets Omraade, følger det af sig selv, at Undervisningen Tid efter anden har maattet komme til at spænde over et større Felt, saa at der nødvendigvis har maattet tages flere og flere nye Fag op, og det følger ogsaa af sig selv, at naar den Stofmængde, det er nødvendigt for Eleverne at lære, bliver større og større, maa der gives Eleverne mere Tid, saa at de virkelig faar Lejlighed til at prøve paa at magte den Stofmængde, der er nødvendig. Nu har der ogsaa fra alle Sider været Enighed om, at den nuværende Uddannelsestid er for kort, den er kun paa 1²/₃ Aar. Men dermed hører ogsaa Enigheden op.

Vi hørte ved Finanslovens anden Behandling det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) udtalte, at dette Spørgsmaal var saa lidet omhyggeligt tilrettelagt og saa lidet forberedt, at det var nødvendigt at faa det bedre oplyst. Her maa jeg dog tage Afstand fra det ærede Medlems Udtalelser. Det er ikke rigtigt, at denne Sag er daarligt oplyst, og heller ikke, at den er daarligt forberedt, tværtimod er dette Spørgsmaal i Virkeligheden saa godt forberedt, at det ikke kommer bag paa nogen. Spørgsmaalet har været oppe i mange

Aar, og i December 1912 blev der af den daværende Landbrugsminister, afdøde Anders Nielsen, nedsat en Kommission, hvis Opgave var at undersøge hele Spørgsmaalet og fremkomme med Forslag. Den afgav Betænkning i Juni 1914. Denne Betænkning er blevet omdelt til samtlige Tingets Medlemmer, og jeg tror, at enhver, der har læst denne Betænkning, vil erkende, at dette Spørgsmaal er godt oplyst og godt tilrettelagt. Nu skal jeg selvfølgelig ikke her komme ind paa udførligt at omtale de mange interessante Enkeltheder, som omhandles i denne Betænkning. Jeg skal kun bemærke, at allerede før Kommissionen blev nedsat, i Maj Maaned 1912, blev der af Professorerne Bøggild, Sand og Westermann stillet Forslag om, at det nuværende Kursus skulde forlænges med et Aar. Da Betænkningen i Juni 1914 blev afgivet, viste det sig, at Kommissionen havde delt sig i et Flertal og to Mindretal. Flertallet var de Herrer Feilberg, Friis, Hansen, Larsen, Brink-Lassen, Madsen-Mygdal, M. C. Nielsen, Sand og Westermann, og dette Flertal foreslog, at det nuværende Kursus paa 1²/₃ Aar skulde forlænges til 2²/₃ Aar, d. v. s. tre Vintre og to Somre, samt at de bestaaende Fortsættelseskursus skulde opretholdes. Dette Flertal gik ud fra, at 2²/₃ Aar var den korteste Studietid, der kunde være Tale om, naar Eleverne skulde have tilstrækkelig Tid til at behandle den Stofmængde, som nødvendigt maatte læres, men Flertallet gik samtidig ud fra, at ved en omhyggelig og praktisk Tilrettelægning af Kursusplanen, vilde et Kursus som det, jeg her har omtalt, paa 2²/₃ Aar være tilstrækkelig fyldestgørende.

Et Mindretal, bestaaende af Folketingsmand P. Th. Nielsen og Landstingsmand Sonne, var enigt med Flertallet i, at en mere fyldig teoretisk Uddannelse var nødvendig for dem, som skal gaa ud i Landbrugets Tjeneste som Vejledere og Lærere, og det var ogsaa enigt med Flertallet i, at den nuværende Studietid er for kort, men dermed hører paa en vis Maade Enigheden op, thi dette Mindretal foreslaar, at Uddannelsen af Landbrugskandidater skal deles i to Kursus, nemlig et Kursus lig det, vi nu har, altsaa paa 1²/₃ Aar, og et længere Kursus paa 2²/₃ Aar. P. Th. Nielsen og Sonne gaar nemlig ud fra den Betragtning, at det længere Kursus skulde være for dem, der agter at gaa ud i Livet som Lærere, Konsulenter, Forsøgsledere o. l., medens det korte Kursus skulde være for praktiske Landmænd, for dem, der agter at gaa tilbage til det praktiske Landbrug.